

Liever positiever!

OPEN BRIEF van directieleden Oost-Vlaamse openbare woonzorgcentra aan de samenleving:
Een boodschap van mens tot mens!

Beste medeburger,

Dat het goed wonen is in een woonzorgcentrum voor heel veel bewoners, vaak zelfs beter dan de vroegere thuissituatie, zien wij dagdagelijks. Maar dat zijn berichten die jullie helaas te zelden bereiken.

De idee leeft in de samenleving, dat er niet veel goeds is aan wonen of werken in een woonzorgcentrum. Als directieleden van woonzorgcentra betreuren we dit enorm. We zien steeds meer de negatieve impact van de beeldvorming op het vertrouwen in onze huizen, op de zelfwaarde van de bewoners en op de trots van onze medewerkers.

Niet alle woonzorgcentra zijn dezelfde. Er zijn wellicht een klein aantal woonzorgcentra die niet ter goeder trouw zijn. Maar **de meeste wzc deugen!** We hebben elk onze eigenheid, gelieve ons niet allemaal over dezelfde kam te scheren.

We vragen veel meer nuancering.

“Ik ben net mijn oma gaan bezoeken in het woonzorgcentrum, ze is in kortverblijf na een val. Ze wou nooit nooit nooit in een rusthuis wonen. Na een kwartier vroeg ze of ik kon weggaan, want ze wou een kaartje leggen met de nieuwe vriendinnen, en morgen moest ik niet bellen, want het is film.”

Wonen in een woonzorgcentrum is meer dan ‘brood, bed en bad’. Onze woonzorgcentra bieden meer dan zorg alleen. **Bewoners** vinden er hun nieuwe thuis, ze beginnen een nieuw hoofdstuk. Ook bij ons kunnen zij hun leven nog voluit leven.

Wij werken in het huis van de bewoners, steeds meer zijn we ons hiervan bewust.

Elke dag zien we dat we veel kunnen betekenen in deze levensfase van de bewoner.

De ‘one size fits all’-gedachte is al lang verleden tijd. Wij passen ons steeds meer aan aan het individu en aan wat de bewoner wenst, aan hoe hij/zij het leven wil leven. Wij zetten heel diverse disciplines in die samen zorg dragen voor de bewoners. We zetten sterk in om te voldoen aan de steeds evoluerende verwachtingen van bewoners en familie.

We betreuren dat de maatschappij de bewoner in een woonzorgcentrum niet altijd als een volwaardige burger ziet. Wij doen er alles aan om, ondanks hoge leeftijd en beperkingen, de waardigheid van de bewoner overeind te houden. Voor ons is de bewoner geen te verzorgen persoon, maar in de eerste plaats een mens. Wij zien de bewoners oprecht graag!

Dat een bewoners niets te zeggen heeft in een woonzorgcentrum, ook dat is een oud cliché. We hechten steeds meer belang aan inspraak.

Gustaaf is kunstenaar. Daar was het woonzorgcentrum niet op voorzien en Gustaaf miste het om te kunnen tekenen en schilderen. Samen met hem hebben we de mogelijkheden bekeken en binnen de kortste tijd stond er een tekentafel en schilderezels in de living. Zowel

Gustaaf als de andere bewoners fleurden op. Kunst verbindt en het leven kreeg een extra dimensie

Hoewel het beeld bestaat dat iedereen in de zorg gedemotiveerd is, zien wij in onze huizen elke dag **medewerkers** met een ongelofelijke drive. Met een bijzonder warm hart voor de bewoners. We zien deskundige medewerkers die het niet verdienen dat een job in de ouderenzorg als minderwaardig wordt beschouwd. De medewerkers verdienen dan ook alle lof. Het is niet de meest eenvoudige job. Er moet hard gewerkt worden, en de taken zijn vaak zwaar. Maar werken in de zorg is één van de meest betekenisvolle jobs die er bestaan. Het is werken met hoofd, handen én hart.

De negatieve framing van de woonzorgcentra, de fouten die men veralgemeent, de verslagen van de zorginspectie die niets vermelden over de warme bejegening en de oprechte betrokkenheid naar de bewoners (louter afvinklijsten), ...het helpt allemaal niet om mensen warm te maken voor onze sector. Meer nog kandidaat medewerkers worden hierdoor afgeschrikt en tegengehouden. We belanden op die manier in een vicieuze cirkel waar we niet meer uit geraken.

Laat ons allen actie ondernemen om deze beweging te stoppen en om te buigen.

Bewoners het leven ten volle laten leven is een taak van iedere dag. We zoeken grenzen op en doorbreken ze. Geen sleur. Wel passie en plezier.

De tentoonstelling 'Rusthuisrebel' toont hoe mooi, creatief en out of the box het werken en leven in een woonzorgcentrum wel kan zijn: bewoners op hun rebels'.

Dat er nog groeimarge is, zeer zeker, maar zie alstublieft ook de evolutie. De evolutie gaat soms trager dan we zelf zouden willen, maar we vragen om hiernaar te kijken met enige mildheid. Vergeet niet, wij moeten het doen met middelen die zéér beperkt zijn. Men laat aan de leiding van het wzc nauwelijks creatieve speelruimte. De voorschriften en te volgen regeltjes zijn zo talrijk, dat we worden geduwd in een richting die we ook niet willen. De moeilijkheid om aan geschikt personeel te geraken, de stijgende dagprijzen (ondermeer door de energieprijzen) die moeilijk sporen met een 'normaal pensioen' ... baren ons grote zorgen.

Desondanks blijven we vechten om datgene waar het écht om draait, dat het goed wonen en leven is in onze huizen. We kunnen met fierheid zeggen dat we, ondanks de vele uitdagingen, heel vaak slagen in onze opzet.

We gaan de moeilijkheden niet uit de weg en blijven vechten voor een goede kwaliteit voor de bewoners en de medewerkers. Laat ons dit beeld verspreiden.

Recent organiseerden we in ons wzc een familiedag. Een dag waar familie gezellig kon samen zijn met elkaar, maar ook een dag waarop bewoners en familie aan de hand van activiteiten rond onze waarden hun eigen mening kwijt konden. Op die manier weten we wat voor hen belangrijk is en kunnen we hier in de komende projecten rekening mee houden. We kregen hieromtrent mooie feedback zoals de volgende: *Proficiat met de organisatie van de dag. De standjes werden goed geanimeerd door enthousiaste*

medewerkers. Mijn ma genoot ook ten volle. Veel warmte, samenhang en luisterbereidheid gevoeld. Veel blije gezichten gezien bij bewoners en personeel. Mooie suggesties kunnen doen om eventuele aanpassingen door te voeren. Het buffet was ook top.

Wij blijven doorgaan en blijven ijveren voor een waardige plek van onze woonzorgcentra en voor respect voor de bewoners en voor ons werk in de maatschappij, maar we kunnen het helaas niet alleen.

We blijven aan de mouwen trekken van de overheid, maar ook u als medeburger kan een steentje bijdragen. **Alleen samen kunnen we iets in beweging krijgen.**

Wij doen dan ook graag een oproep aan ieder van u.

Mogen wij u vragen ons niet voortdurend af te rekenen op fouten? We werken met mensen en voor mensen. We zijn geen robots. Wil u in elk geval ook de goede dingen zien? De kleine goedheid is niet altijd zichtbaar. En als het eens minder goed gaat, kom dan alstublieft met ons praten, we gaan graag in dialoog.

Mogen wij u vragen om mee te helpen om onze sector in een meer realistisch daglicht te zetten? U kan ons helpen door ook de positieve verhalen te delen, door waardering te tonen aan de medewerkers, en door de bewoners te zien als volwaardige burgers in onze maatschappij.

Word jij onze partner in het positieve verhaal? Zorg voor de zorg. Want op een dag kunnen we het zelf ook nodig hebben.

Alvast heel hartelijk dank!

Directieleden van openbare Oost-Vlaamse woonzorgcentra - DOTzorg Oost-Vlaanderen

Ann Cardinael, Annelies Himpens, Bert Wouters, Caroline Laeremans, Caroline Van de Sande, Dirk Beyens, Els Meuleman, Els Van Steen, Eveline De Vriendt, Fabine Matthys, Freddy Schollaert, Geert Leliaert, Geert Roggeman, Gert-Jan Andries, Greet Vanbelleghem, Greta Besard, Hilde Van Wesemael, Jan De Moor, Jo Vandekerckhove, Judith Wielandt, Koen Dierick, Lies Witteman, Lieve Verholleman, Luc De Gussem, Maria Catthoor, Natacha Martens, Paul Vandermeeren, Piet Allewaert, Ruben Foubert, Ruth Van Poucke, Sabine Goethals, Sara Canfyn, Saskia Boone, Sara Haegeman, Sofie Saeys, Tanja Everaert.